

De der gør og de der er

Af Bengt Lagerkvist

Mennesker kan inddeles i to typer: De, der ”gør”, og de, der ”er”.

”Gøre”-mennesker kender vi alle godt. A-mennesker kalder vi dem også. Vi, der skal producere, være dygtige, har tid til så meget. Vi kører vore biler og vore kroppe lidt over hastighedsbegrænsningen både til jobbet, til sommerhuset og ned til båden.

Og når vi får en fri weekend, tager det to til tre dage før adrenalinet falder til det normale niveau. Hvilen bliver alt for kort, og vi kan ikke komme af med den følelse, at vi hele tiden skal præstere mere.

Når ferien endelig dukker op, bliver den snart fyldt med, at vi skal nå det og det og det. Det er blot andre ting, der skal gøres, selv om det er en afveksling, som også er et afbræk, men stadig en fastholdelse af farten, som er for høj.

De fleste af os trives med at ”gøre”. Vi tror, vi er gode, godter os over, hvad vi præstere og beundrer os selv, at vi når så meget. Indtil vi kører fast. Blodprop eller træthed eller simpelthen en depression, som tager livslysten fra os.

”Være”-mennesker er sjældne. Vi ser dem i børn og unge, der ikke fanges af præstationsræset. Mennesker, der bare ”er”, kun i øjeblikket, uden større tanker for morgendagen. Som bare glædes over at være til, for at leve, ånde, lege, tage dagen, som den kommer.

Vi kan møde ”være”-mennesker i lande, hvor solen og varmen stiller mindre krav til produktionen. Nogen gange møder vi en livsnyder her hjemme, i dans, i kirken, i sejlkлубben eller helt enkelt, en kunstner. Vi misunder dem, der bor i denne helt anden verden. Vi bliver tiltrukket af dem, elsker vore børn, rejser udenlands til varmere lande.

Men vi ”gøre”-mennesker kan ikke tilegne os ”være”-levemåden.

Mange af os har imidlertid fundet en særlig løsning på ”gøre”-problemet: Vi sejler. Vi sidder stille på meget lidt plads, vi nyder vind og bølger og at være i stand til at håndtere en båd.

Vi lever tæt sammen med de samme mennesker, time efter time, dag efter dag på lidt plads og på en måde, som vi ellers aldrig ville gøre. Vi tager hensyn til omstændighederne, underordner os vejrudsigten og tager hver dag, som den kommer.

En vellykket læggen til kaj giver den største tilfredshed. Dagens oplevelser giver anledning til lange samtaler eller en fredelig delt tavshed. Vi ændrer vort sind for at kunne sejle, for at bruge båden som frihedens redskab. Vi bliver til ”være”-mennesker.

Hvordan er denne forvandling mulig? Hvordan kan vi ”gøre”-mennesker pludselig blive ”være”-mennesker? Jeg tror, at vi narrer os selv ved, at vi stadig ”gør” noget. Vi bevæger os fra ø til ø, fra fjord til bugt. Vi sejler ganske enkelt og kan nyde solen fra morgen til aften, hvilket vi ville aldrig gøre på stranden.

Vi ser på søkortet hvilket distance vi har sejlet, og vi er tilfredse med, hvad vi har gjort. Vi udnytter vinden til fremdrift, og stimuleres konstant af nye indtryk, som vi tager til os med alle sanser.

Bølgeskvulp, skyformationer og klipper, salt-sprøjt, duften af tang og vindens tryk mod ansigtet. Vi bliver til kunstnere i vores egen indre oplevelse. Vi får lov at ”være” midt i ”gøre”: **At sejle en båd.**